

[Handelsministeren.]

Folketinget beskæftiger sig i sit løbende arbejde med en lang række forhold, der på forskellig måde øver indflydelse på erhvervenes vilkår. Disse forhold angår såvel den almindelige økonomiske politik som den direkte erhvervslovgivning på specielle områder. Det forekommer dog kun sjældent, at der er lejlighed til at behandle problemerne omkring erhvervspolitikken i sammenhæng. Jeg tror, at vi i folketinget bør tage en sådan drøftelse, helst i det mindste en gang i hver samling på linje med de principdebatter, der med mellemrum finder sted på andre områder som bl.a. finanspolitikken, udenrigspolitikken og markedspolitikken.

Jeg har også set en tilskyndelse til denne debat i den aktuelle situation, hvor erhvervenes organisationer på deres årsmøder, der falder tæt på denne årstid, giver deres synspunkter på erhvervspolitikken til kende, ligesom det har givet anledning til en del omtale, at nogle af vore store erhvervsvirksomheder i deres årsberetninger har gjort principielle synspunkter gældende, navnlig om fordelingen af samfundets ressourcer mellem den offentlige og den private sektor og om regeringens forslag til økonomisk demokrati.

Jeg skal på ingen måde gå i rette med de erhvervsvirksomheder, der benytter deres årsberetninger også til sådanne bredere anlagte erhvervspolitiske betragtninger. Tværtimod finder jeg det kun nyttigt, at både erhvervsorganisationer og enkeltvirksomheder også på denne måde tager del i den erhvervspolitiske debat. Lad os så nu få en debat her i folketinget og lad den afrunde forårets diskussioner på dette politisk og økonomisk så betydningsfulde område.

Skal jeg gøre nogle indledende bemærkninger om den aktuelle erhvervspolitiske situation, vil det være naturligt at tage udgangspunkt i konjunktursituationen i den os omgivende verden. Vor store og stadig stigende udenrigshandel gør os yderst følsomme over for de udenlandske konjunkturer og naturligvis ganske særlig over for forholdene i de lande, hvormed vi igennem vor udenrigshandel har særlig nær forbindelse. Vort medlemskab af EF og den økonomiske og erhvervspolitiske integration, der tilstræbes gennem dette samarbejde, har yderli-

gere øget denne vor afhængighed af de internationale konjunkturer.

Vi befinder os for tiden i en international højkonjunktur, en situation, som for vor indre økonomi rummer både positive og negative elementer. Væsentligst i den forbindelse er, at en international højkonjunktur giver den bedste baggrund for den stadige vækst i eksporten, der er så nødvendig af hensyn til vor valutariske situation, og efterhånden som vi afsætter henimod halvdelen af vor industriproduktion til udlandet, er gode afsætningsmuligheder til eksport også en helt afgørende forudsætning for optretholdelsen af et højt og stabilt internproduktions- og beskæftigelsesniveau.

Også den strukturtilpasning i vor udenrigsomsætning, som bliver nødvendig som følge af de ændrede markedsforhold, og som stiller betydelige krav til omstilling af produktion og afsætning i mange virksomheder, forløber langt lettere med gode afsætningsmuligheder under en international højkonjunktur.

Blandt de positive elementer tæller også, at vort bytteforhold i udenrigshandelen i hvert fald i højkonjunkturrens indledende fase i almindelighed forbedres, idet færdigvarer gerne stiger mest i denne periode. I 1972 forbedredes bytteforholdet således med ikke mindre end 5 pct. En negativ virkning på vort bytteforhold indtræffer gerne på det lidt senere tidspunkt i højkonjunkturren, hvor priserne på de råvarer, som vi må importere, for alvor begynder at stige. Det er den udvikling, vi befinder os i nu. Råvarepriserne er steget over en bred front og på visse områder i et omfang, som kan bringe de internationale råvareprisstigninger under Koreakrigen i erindring. Stigende importpriser fører uundgåeligt til, at også de indenlandske varepriser stiger, en prispåvirkning, vi ikke kan unddrage os, men man tør måske håbe på, at udviklingen i denne henseende har toppet. Man skal dog næppe regne med et almindeligt råvareprisfald, en udvikling, som vel heller ikke var at ønske bl.a. af hensyn til de økonomiske konsekvenser for de udviklingslande, der i så høj grad er afhængige af deres råvareeksport. Naturligvis er Danmark ikke alene om at bære byrden ved de stigende råvarepriser, men som et udpræget råvareimporterende land er dansk